

har været uden Skyld. Naar man saaledes fra Oppositionens Side, eller i hvert Fald fra en Del af Oppositionen, i sin Tid har villet gøre den Bestemmelse i Grundlovens § 48, at Finansloven og Tillægsbevillingsloven først skulle forelægges i Folketinget, til den absolute Folketingsparlamentarisme, er man nødt til at indrømme, at det er en Fortolkning af en endog saa temmelig haartrukken Natur, og jeg vil tillade mig at sige, at naar man ser paa Resultatet af Fortolkningen, hvad er det saa? Ja, det er, at man har fjernet sig mere og mere fra den, om jeg saa maa sige, relative Folketingsparlamentarisme, som det sikkert har været Grundlovgiverens Mening at give os, den nemlig, som efter min Mening under normale, politiske Forhold vilde være fremkommen af sig selv, i Kraft af Folketingets større Kendskab til den brede Befolknings Liv, og i Kraft af Retten til først at paatrykke Finansloven dette Sagskundefabens Stempel. Jeg tror, som sagt, at man netop ad den Vej, man har fulgt, har fjernet sig længere bort fra det, man har villet. Naar den ærede Regering har villet fortolke Grundlovens § 25 derhen, at den ikke alene gav den Ret til at udstede Finans- og andre Provisorer, men ogsaa Ret til selv at bestemme, hvor længe disse Provisorer skulle være, tror jeg dog, at ærlige Højremænd ville indrømme, at det er en Fortolkning af en saadan Natur, at sund Menneſteforstand skal have ondt ved at finde selv Spor af Sandhed deri. Jeg talte om, hvad Resultat Oppositionen havde faaet af sin Fortolkning, men hvad Resultat har da Regeringen faaet? Jeg tror, man maa sige, den har naaet det modsatte af det, som i det mindste Flertallet i Højre oprindeligt har ønsket. Det, Regeringen har opnaaet, er, at den, i Kraft af Magten, for en Tid har faaet Folketinget sat ud af Spillet, og, som det er sagt saa tit, har slappet Folketingets Ansvarfølelse og Retsbevidstheden i Folket. Den har for at dæmpe Stormen og Hadet mod sig maattet alliere sig med sine fødte Modstandere. Naar en Regering som denne, en Landbrugsregering, allierer sig med — ja undskyld, jeg bruger et skarpt Udtryk — Bureautratiets og Militarismens politiske Syfferiddere, tror jeg, man er berettiget til at sige, at den har allieret sig med sine fødte Modstandere. Den har, for at tilfredsstille disse allerede, maattet omfatte Statskassens forholdsvis rige Midler i Embeder og uproduktive Foretagender. Den har derved meget bidraget til at fremkalde den økonomiske Misere, vi have

her i Landet i dette Øjeblik. Derved har den igen bidraget til at skabe Misfornøjelse, ikke alene blandt sine Modstandere, men ogsaa blandt sine egne Venner, mellem Højre. Hvad er nemlig den Agrarbevægelse, der nu gaar over hele Landet, og som har faaet Tilslutning blandt Højre og Venstre, andet end et ganske uhyre Mistillidsvotum til den bestaaende Styrelse. Jeg tror, at naar man ser disse Resultater, da er man vist berettiget til at sige, at det, som den ærede Regering har opnaaet ved sine Fortolkninger, er affkurat det samme, som jeg tillod mig at sige, at Oppositionen har opnaaet, nemlig det modsatte af, hvad man tilsigtede, for saa vidt man nemlig maa tro, at baade Oppositionen og Regeringen og Højre, som bestaaende af fædrelandsfindebe Mænd, ikke kan have ønsket den politiske Kamp og det, som Fortolkningerne i Virkeligheden have ført til. Naar jeg her har tilladt mig at kritiserer til begge Sider, er det langt fra for at være bitter, hverken mod den ærede Regering eller mod Mænd af noget som helst Parti. Det har kun været for at pointere, at efter min Mening har der været Fejl paa begge Sider. Jeg tillader mig at mene, at i den storpolitiske Kamp, vi have ført i mange Aar, have vi alle sammen syndet haardt mod Fædrelandet, og syndet saa haardt, at der godt kan behøves lang Tids enigt Arbejde for at faa det gjort godt igen, og jeg mener, at med den Situation, som er i vort Fædreland for Øjeblikket, have vi den Pligt mere end nogen Sinde at gøre alt, hvad vi formaa, for at komme til at arbejde enigt i den Retning. Det, der imidlertid efter min Mening maa til, for at vi kunne komme til at gøre noget i Enighed for Fædrelandet, er dette, at Spørgsmaalet om, hvem der skal regere, bliver for Alvor sat til Side fra alle Sider, baade fra den ærede Regering, det ærede Højre og fra Oppositionen, og at det Spørgsmaal for Alvor kommer frem, hvordan der skal regeres, at der tages alvorligt Hensyn til, hvordan der skal regeres, og ikke til det personlige Spørgsmaal. Naar der er Spørgsmaal om, hvordan der skal regeres, da er det et Spørgsmaal, som ganske naturligt kan opløses i to Spørgsmaal nemlig hvordan komme Pengene ind i Statskassen, og hvordan bruges de? Det er i Virkeligheden Bevarelsen af de to Spørgsmaal, som er den Tap, hvor om efter min Mening Kampen ved en Finanslovs første Behandling burde dreje sig.

Naar man ser de Veje, ad hvilke Pengene komme ind i Statskassen, da ere de